

Ben Aslında Emin Oldum

– Ş.İSMAİLZADE · 25 Nisan 2012

Lise birdeydim. Okulların kapanmasına iki ay kala bizi Devlet hastanesi pediatri bölümüne , pratiğe gönderileceğimize dair haberdar ettiler. Hiç unutmam tüm sınıf çok sevinmiştik. Kimimiz doktorluğa olan merakımızdan, kimimiz de derslere iki haftalığına da olsa ara vereceğimizden dolayı. Doğrusu ben hastane ortamlarını sevmediğim için doğal olarak doktor olma gibi bir merakım da yoktu. Sevinme sebebim yılda bir kez yaşanan taze çiçekli, ılık güneşli Nisan sabahlarının tadını çıkarmaktı...

Hastanede ne tad? -diye sorarsanız:

Sabahın erken saatinde kalkıp, evimizle hastane arasındaki uzun mesafeni kaldırım kenarıyla yürümek, güneşin altında parlak, tazecik, yeşil yaprakları, yarı açmış yarı tomurcuk gülleri seyr etmek, ara sıra göze çarpan fısıkiyelerin pırlanta gibi şeffaf sularının sesini dinlemek benim için eşsiz bir güzellik olacaktı. Hazırlıklar hemen başladı ve bize söylenen doktor önlüğünü iki gün öncesinden aramaya koyulduk. Annem hemşire olduğundan dolayı bu benim için hiç zor olmadı.

İki gün geçti ve biz artık sabahın erken saatlerinde hastanedeydik. Bizim için ayrılmış olan giyinme odasında, güzelce yıkayıp ütlediğim ödünç önlüğümü üzerime giyiniş düğmelerken ilk defa kendime ait olmayan karışık hisler yaşadım. Aynanın karşısında sağa sola dönüp üzerimdeki beyaz önlüğün bana nasıl yakıştığına hayran kaldım doğrusu.Kendimi resmen bir doktor gibi hiss ettim o anda.

Geleceğimi ,mesleğimi başka türlü hayal ederken,ayrıca kendimde keşf ettiğim ve vurgunu olduğum yeteneğimin hangi dallara ait olduğunu bildiğim halde kendime yakıştırdığım o beyaz elbise hayallerimi allak bullak etti.

Acaba doktor mu olsam? diye bir soru geçti içimden. Mesela bir kardiyoloji uzmanı...Hem boyum da uzun (Bu tamamen bana ait bir düşünceydi.Eğer biri doktor olacaksa üstelik bir kardiyoloq mutlaka boyu uzun olmalı. Ve ya birinin boyu uzunsa doktor olursa ne güzel olur diye düşünürdüm hep)

Giyinme odasından çıktım. Aynanın karşısında düşüncelere dalarken arkadaşlarım çoktan gitmişlerdi ve ben çocuk tedavi odalarına kadar yalnız yürümek zorunda kaldım. Koridor duvarlarının camları karşısında nice canlar kurtarmış, nice hayat mumlarının sönmesine engel olmuş tecrübeli doktorlar gibi kendinden emin adımlarımı ve o esnada kendime bakışımı hiç ama hiç unutmam...

Koridorun sol tarafındaki açık kapının önünden geçerken aniden biriyle karşılaştım, bir doktorla... Tabi benim gibi doktorla değil. Senelerini bu işe vermiş, daha üniversite yıllarında annemin öğretmeni olmuş, küçükken korktuğum, ama zamanla çok sevdiğim doğduğumdan beri doktorum olan Yakut hocayla... Yüzümden öptü ve tebessüm dolu bakışlarla bana aşağıdan yukarı bakarken tebessümünü daha da çoğaldı

-Beyaz önlük genç bir kıza bu kadar mı yakışır? -dedi. Sen resmen bir doktor adayı gibi duruyorsun karşımda.

Bu sözlerin üzerine yaklaşık on -onbeş dakika önce kafamda baş kaldırmaya çalışan yeni isteklerim ve heveslerim daha da kuvvetlenmeye başladı. Çocukların tedavi gördüğü odaya beraber yürüdük Yakut hocayla. İçeri girer girmez karşımda öyle bir manzara vardı ki...Beni derinden etkileyen, sözlerle ifade

edilmesi zor olan... Yüzümdeki gülücükler öğlece dondu kaldı ve yavaş yavaş erimeye başladı. Küçücüklerdi: bazıları bir kaç aylık, bazıları bir ve ya iki yaşlarında. Hayatla daha yepyeni tanışmışken çektikleri acı ölçüye gelmezdi. İğnelerden morlaşmış küçücük ellerine, ayaklarına tekrar tekrar takılan serumlar mi acımasız, onları takanlar mı, yoksa hayat mı? -diye kafamdaki karmakarışık sorulara net bir cevap veremedim. Parafın konulmuş poşetle tırnağından boğazına kadar sarınmış olan çocuğun yüzündeki ifade yıllarca hasta yatmış solgun bir insanın yüzündeki ifadeyle tıpatıp aynıydı desem yalan olmaz. Yorgunum der gibi hiç tepki göstermeden, ağlamadan sakin ve sessiz uzanmış öğlece bakıyordu. Yaşını öğrendim daha sekiz aylıktı. Gözlerimin dolduğunu hissettim. Bir şey söyleyemeden kenara çekildim, önce o çocuğa sonra daha kendisi çocukluktan yeni çıkmış baş ucundaki gencecik anneye, sonra diğer çocuklara ve daha sonra yüzlerine ızdırap çökmüş diğer annelere tekrar tekrar baktıkça baktım. O anda - Acaba -dedim kendi kendime- Acaba içimi acıtın bu tabloyu sözlerle çizmek , sözlerle ifade etmek istersem buna gücüm yeter mi? ... Ve sözcükler akın akın kafamda cereyan yapmaya başladı, bembeyaz sayfalara dökülmek için...Bu şekilde kendi kendime konuştum sessiz ve sakin...Hissettiklerimi ve düşüncelerimi o anda yazma şansım olmadı tabi ve bir daha o anki düşüncelerimi yazmak için o anki sözcüklerimi asla bulamadım. Ama ben o gün kendimi buldum, ben beni buldum. Ne beyaz önlük, ne Yakut hocanın söyledikleri, ne de yaklaşık yarım saatlik gelip geçici bir heves beni yazmaktan alıkoyamadı. Çünkü derinden etkilendiğim o tabloyu görünce bana her şeyi unutturan tek şey, aklımda durmadan dolaşan tek soru "Yazsam mı?" oldu...